

РЕШЕНИЕ

№ 2096

гр. София, 31.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 05.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева

Ева Пелова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **569** по описа за **2021** година докладвано от съдия Ева Пелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по жалба на от В. Г. Х., чрез пълномощника - адв.М., срещу решение без номер от 23.11.2020 г., постановено по НАХД № 5526/2020 г., по описа Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 94-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление № 20-4332-001941/ 20.02.2020 г. /НП/, издадено от началник група към СДВР, О“ПП“-СДВР, в частта, с което на основание чл.174, ал.3, пр.1 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ на жалбоподателя е наложено административно наказание глоба в размер на 2000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца, за нарушение по чл.174, ал.3 от ЗДвП.

В касационната жалбата се развиват оплаквания за неправилност, поради нарушения на материалния закон и процесуалните правила. Сочи се, че от събраните по делото доказателства не може да се направи обоснован извод, че именно жалбоподателя е било лицето, спряно за полицейска проверка, като и че не са налице доказателства, сочещи времето на извършване на твърдяното административно нарушение. Прави се искане решението да бъде отменено в частта, в която е потвърдено наказателното постановление, за нарушение по чл.174, ал.3 от ЗДвП, и в частта за разноските, направени в производството.

Ответникът - О“ПП“-СДВР, редовно призовани, не изпращат процесуален представител и не вземат становище по жалбата.

Представителя на Софийска градска прокуратура счита, че касационната жалба е неоснователна, моли решението на СРС да бъде потвърдено.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 от АПК и се явява ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а по същество НЕОСНОВАТЕЛНА.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на св.С., С., П., писмените доказателства, представени с наказателното постановление и изискани при въззивното съдебно следствие.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

Административен съд София – град, XVIII-ти касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните, обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира от фактическа и правна страна следното:

На основание чл. 220 от АПК касационната инстанция възприема изцяло правилно установена от СРС фактическа обстановка, както следва:

На 12.02.2020 г., около 01:20 часа, в [населено място], по [улица], с посока от [улица]към [улица], срещу № 55, жалб. Х. управлявал лек автомобил „А. Q7“, с ДК [рег.номер на МПС], собственост на [фирма]. Бил спрял за проверка от служители на О1 РУ – СДВР – св. С. и П., назначени като ППГ- 240 за времето от 19.00 часа на 11.02.2020 г. до 07.00 часа на 12.02.2020 г. При проверката жалбоподателят не представил документ за самоличност и СУМПС. Самоличността му била установена чрез справка в Национална база данни „Население“, извършена чрез ОДЧ при О1 РУ - СДВР.

Поради съмнение, че жалбоподателят е употребил алкохол, бил сигнализиран екип на „ОПП“ – СДВР и на място били изпратени св. С. и Ц. на длъжност „младши автоконтрольор“ при О“ПП“-СДВР. Жалб. Х. отказал да бъде изпробван с техническо средство – „А. Дрегер 7510“ за употреба на алкохол, вследствие на което св. Ц. съставил талон за медицинско изследване № 0047402/12.02.2020 г., който бил връчен на жалбоподателя на 12.02.2020г. в 01.40 часа с указание, че до 40 минути следва да се яви в УМБАЛ „Света А.“, за извършване на медицинско изследване.

Св. С. свалил регистрационните табели на управлявания от жалбоподателя лек автомобил и съставил на жалбоподателя акт за установяване на административно нарушение / АУАН /, за нарушения по чл. 150а, ал. 1, чл. 100, ал., 1, т. 2 и чл. 174, ал. 3 ЗДвП, в присъствието на св. С. и П.. Жалбоподателят подписал така предявения му акт, без да дава обяснения и да прави възражения.

Първоинстанционният съд не е допуснал твърдяните от касатора процесуални нарушения, тъй като е обсъдил в цялост доказателствата по делото и правилно е приложил материалния закон.

Правилен е изводът на СРС, че при съставяне на АУАН и издаване на НП са допуснати частично съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които ги опорочават относно нарушенията по чл.150а, ал.1 и чл.100, ал.1, т.2 от ЗДвП, тъй като не съдържат конкретни данни относно това в какво се изразява

изпълнителното деяние и не се съдържат точни описания на нарушенията и обстоятелствата, при които са извършени.

Разпоредбата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП в относимата редакция предвижда, че водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв.

Нормата съдържа два отделни състава на административни нарушения: отказ за извършване на проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози и неизпълнение на предписание за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или наркотични вещества или техни аналози. Осъществяването, на което и да е от горните две нарушения ангажира административнонаказателната отговорност на нарушителя по същата правна норма. Следователно, отказът да бъде изпробван за употреба на алкохол с техническо средство „А. Дрегер 7510“, обективиран в съставения на място АУАН, е достатъчно основание за санкционирането му по реда на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП.

Несъмнено е установено, че с поведението си жалб. Х. е отказал изпробването с „А. – Дрегер 7510“, за съдържание на алкохол в издишания въздух, което е и достатъчно основание за налагане на предписаната от закона санкция. Същевременно, няма данни да е изпълнено и предписанието за медицинско изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта, дадено по време на проверката, поради което, противно на възраженията на касатора, правната квалификация на нарушението по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП в НП, е правилна. Наказание е наложено за реализиран административнонаказателен състав по чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП, като фактическите обстоятелства във връзка с този състав са точно и безпротиворечиво описани в АУАН и НП. Словесно в АУАН и в НП ясно е описан отказа на жалбоподателя да бъде проверен за употреба на алкохол с техническо средство, както и в НП изрично е посочено цифрово пр.1 на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, поради което несъмнено е за какво е ангажирана отговорността. Описанието на нарушението в обстоятелствената част на наказателното постановление съответства на дадената правна квалификация на деянието – отказ на водача да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол, с което деяние осъществява състава на нарушението по чл. 174, ал. 3 ЗДвП. Законодателят, в разпоредбата на чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП, е предвидил да бъде санкциониран отказа на водача да му бъде извършена проверка с техническо средство. Дори и да се извърши впоследствие медицинското изследване, то това не би освободило касатора от административнонаказателна отговорност, тъй като с медицинското изследване не се санира отказа да бъде извършена проверка с техническо средство. В тази връзка не може да се приемат доводите на процесуалния му представител, че е налице разминаване между фактическите установявания и правната квалификация. Не се

споделят доводите относно неяснота при изписване на състава на нарушението в процесното наказателно постановление. В словесната част ясно и безпротиворечиво е изписано нарушението, а именно „отказва проверка за употреба на алкохол с техническо средство“, което е съставомерно поведение и достатъчно основание да бъде санкциониран по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП.

На следващо място видно от събраните по делото гласни доказателствени източници, самоличността на касатора по време на извършване на полицейската проверка е била установена, чрез намиращия се в управляваното от него моторно-превозно средство здравен картон, с налична на него снимка, вследствие потвърдена по подадените данни от ОДЧ на 01 РУ-СДВР и материализирана на служебния таблет на полицейските служители, съдържаща снимка и БДС данни. Отделно от това, съгласно принципните положения в практиката по административни дела, момента на извършване на нарушението по чл.173, ал.3 от ЗДвП е този, в който съответното лице отказва да даде проба за наличие на алкохол в дъха, пред съответните м.автоконтрольори, при служба О“ПП“, които за компетентни да използват технически средства, служещи затова, в случая „А. Дрегер 7510“. В депозираната по делото ежедневна форма на отчет е вписано, че служебния автомобил на МВР, е пристигнал на мястото на спиране на жалбоподателя в 01,00 часа и, че последният е освободен в 01,30 часа, но не и че в 01,00 часа Х. е бил спрял за проверка. Не може да се възприеме и довода, че поради спирането на касатора за последваща проверка от полицейски органи не е могъл да се яви в болничното заведение за даване на кръвна проба, тъй като видно от доказателствата по делото тази проверка е била провокирана от неналичието на ДК номера на управляваното от него моторно-превозно средство. Пред жалбоподателя е стояла възможността да организира по друг начин придвижването си до МБАЛ “Св.А.“, чрез ползването на друг превоз, извън автомобила, който е управлявал, за да се яви в болничното заведение в посоченото в талона за медицинско изследване време. Тук е мястото да се посочи, че никое лице не може да черпи благоприятни за себе си последици, вследствие на собственото си неправомерно поведение.

По делото не са налице противоречиви данни – както в свидетелските показания, така и в приложените по делото писмени и веществени доказателства и доказателствени средства. Не са налице пороци при съставяне на акта и наказателното постановление, доколкото всеки един от тях съдържа всички изискуеми се по смисъла на чл.42 и чл.57 от ЗАНН реквизити. Както в акта, така и в наказателното постановление са описани точно и конкретно датата, мястото и обстоятелствата, при които са извършени нарушенията. Съдът не констатира несъответствие между техните обстоятелствени части – заедно и поотделно, те са в синхрон помежду си, липсва неправилна правна квалификация на административните деяния, те са идентично изписани и в двата коментирани акта. СРС е преценил цялостно и обективно събраните по преписката доказателства, като правилно и законосъобразно, съгласно депозираните по нея писмени такива е достигнал до извода, че е налице осъществен състав на административно нарушение по пункт втори от наказателното постановление, доколкото данни в обратната посока липсват.

Обжалваното решение е постановено въз основа на събраните доказателства, като въззивния съд е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, да установи с допустимите от закона доказателства, дали са извършени нарушения и обстоятелствата, при които са извършени, както и законосъобразността на наложените

административни наказания. При субсидиарното прилагане на НПК, контролирания съд, е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, по който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по делото, при съблюдаване на процесуалните правила относно събирането, проверката и анализа на доказателствената съвкупност и не е допуснал процесуални нарушения.

При изяснена от обективна и субективна страна фактическа обстановка, правилно контролирания съд е установил наличието на извършено нарушение по чл.174, ал.3 от ЗДвП, което законосъобразно е санкционирано и доколкото предвиденото административно наказание е в абсолютно определен от закона размер, не подлежи на коригиране.

Правилно СРС е възложил в тежест на касатора сторените по делото разноски, представляващи транспорти разходи на свидетел, съобразно чл. 84 от ЗАНН, вр.чл.189, ал.3 от НПК.

По изложените доводи настоящият касационен състав приема, че първостепенният съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

Ето защо и като взе предвид, че при цялостната служебна проверка на постановеното от СРС решение, съдът не констатира необоснованост, непълнота на доказателствата или съществени нарушения на процесуалните правила, налагащи отмяна на решението, настоящата съдебна инстанция намери, че същото следва да бъде оставено в сила.

С тези аргументи, касационната инстанция намира, че обжалваното решение не подлежи на отмяна по чл.348, ал.1 от НПК, вр.чл.63, ал.1, изр.2-ро от ЗАНН и като правилно следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото, на касатора не следва да бъдат присъждани разноски, представляващи адвокатски хонорар.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, XVIII-ти касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение без номер от 23.11.2020 г., постановено по НАХД № 5526/2020 г., по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 94-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.